

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/142/2020
Identifikačné číslo spisu: 1416207138
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1416207138.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. W. X., nar. XX. K. XXXX, bývajúceho v J., C. ul. č. X, zastúpeného JUDr. Mariannou Kohútovou Bérešovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Štefániková 47, proti žalovanej Ing. T. X., nar. XX. S. XXXX, bývajúcej v J., Y. C. č. X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Patassy, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Trenčianska 47, IČO: 36 806 412, o určenie neplatnosti výpovede zo zmluvy o nájme nebytového priestoru a o vzájomnej žalobe o vypratanie nebytového priestoru, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 7C/114/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2018 sp.zn. 8Co/272/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. júla 2017 č.k. 7C/114/2016-268 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede zmluvy o nájme nebytového priestoru zo 7. apríla 2016 a o určenie, že nájomný vzťah, ktorý vznikol na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 27. februára 2009 medzi žalobcom ako nájomcom a žalovanou ako prenajímateľkou, trvá. Výhovel vzájomnej žalobe žalovanej a žalobcovi uložil povinnosť vypratať nebytový priestor č. XX - X, nachádzajúci sa na 1. podlaží, vchod T.L. XX, zapísaný v katastrálnom území J. - T. E., zapísanej na LV č. XXXX, Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, objekt s. č. XXXX na parc. č. XXXX/XXX a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.2. Vychádzal zo zistenia, že žalovaná je vlastníčkou predmetného nebytového priestoru, pričom z obsahu Zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej 27.02.2009 bolo preukázané, že medzi stranami bola 27.02.2009 uzatvorená Zmluva o nájme nebytového priestoru, na dobu určitú na 10 rokov (od 01.03.2009, t.j. do 01.03.2019). V čl. II bod 3 predmetnej zmluvy sa strany sporu dohodli, že zmluvu možno vypovedať z dôvodov uvedených v § 9 ods. 2, 3 zák. č. 116/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, pričom výpoveď musí byť písomná a doručená druhej strane. Podľa čl. II bod 4 výpovedná lehota je trojmesačná a začína plynúť 1. deň nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že v nájomnom nie je zahrnutá úhrada za dodávku elektriny, plynu a

studenej vody, upratovanie spoločných priestorov, odvoz smetí a všetky ostatné služby spojené s užívaním predmetného nebytového priestoru (čl. III bod 2 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009). Žalobca ako nájomca sa zaviazal uhrádzať poplatky za užívanie NP v plnej výške podľa zálohového predpisu za príslušný kalendárny mesiac tak, ako stanovil správca, a to do 25. dňa predchádzajúceho mesiaca, na účet správcu s variabilným symbolom VS: XXXXX na číslo účtu správcu: XXXXXXXXXXX/XXXX. Podľa čl. IV bod 2 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009 sa žalobca ako nájomca okrem iného zaviazal aj k povinnosti hradiť náklady spojené s obvyklým udržiavaním, bez zbytočného odkladu oznámiť prenajímateľovi potrebu opráv, ktoré má vykonať prenajímateľ, v prípade nesplnenia tejto povinnosti je nájomca povinný uhradiť škodu, ktorá týmto vznikla. Podľa čl. IV bod 3 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, akékoľvek opravy účelovej povahy vo vnútri užívaného priestoru sa zaviazal zabezpečiť žalobca ako nájomca na svoje náklady po predchádzajúcom písomnom súhlase prenajímateľa. Poukázal na to, že dňa 18.11.2011 bol uzavretý Dodatok č. 1 k Zmluve o nájme nebytových priestorov, v zmysle ktorého okrem iného žalovaná v čl. I bod. 1 vyslovila súhlas s podnájomom uvedeného nebytového priestoru tretím osobám, dňa 21.11.2011 bol uzatvorený Dodatok č. 2 k Zmluve o nájme nebytových priestorov, z ktorého vyplýva z čl. III bod 4 Dodatku č. 2 zo dňa 21.11.2011, že v nájomnom nie je zahrnutá úhrada za dodávku elektriny, plynu, vody, odvoz smetí upratovanie spoločných priestorov a všetky ostatné služby spojené s užívaním predmetného nebytového priestoru. Nájomca sa zaväzuje uhrádzať mesačne poplatky v plnej výške za priestor podľa zálohového predpisu od správcu nehnuteľnosti v termíne splatnosti a dňa 28.11.2011 Dodatok č. 3 k Zmluve o nájme nebytových priestorov. Nájomné je splatné mesačne k 5. dňu príslušného mesiaca na účet prenajímateľa XXXXXXXXXXX/XXXX (čl. I bod. 1). V nájomnom nie je zahrnutá úhrada za dodávku elektriny, plynu, vody, odvoz smetí, upratovanie spoločných priestorov a všetky ostatné služby spojené s užívaním predmetného nebytového priestoru. Nájomca sa zaväzuje uhrádzať mesačne poplatky v plnej výške za priestor podľa zálohového predpisu od správcu nehnuteľnosti v termíne splatnosti (čl. I bod. 2 Dodatku č. 3). V prípade prenájmu nebytového priestoru nájomcom tretej osobe ku dňu 30. novembra 2011 sa výška mesačného nájomného v bode 1 mení na sumu 300 eur (čl. I bod. 3 Dodatku č. 3 zo dňa 28.11.2011). Mal tiež preukázané, že počas trvania nájmu došlo k uzatvoreniu niekoľkých zmlúv o podnájme, v súčasnosti je predmetný nebytový priestor daný do podnájmu spoločnosti LJ COMPANY s.r.o. s umiestnením sídla na adrese predmetného nebytového priestoru: T. XX, J.. Poukázal na to, že žalovaná písomnú výpoveď zo dňa 07.04.2016 zaslala poštou ako doporučenú zásielku na adresu trvalého pobytu žalobcu C. X, J.. Žalovanej doporučená zásielka adresovaná žalobcovi vrátila ako "neprevzatá v odbernej lehote" (žalobca si nepreberal doporučenú zásielku). Z uvedeného dôvodu žalovaná zaslala scan výpovede žalobcovi vo forme e-mailu (e-mailová komunikácia bol obvyklý spôsob komunikácie strán sporu ako zmluvných partnerov a e-mailom zo dňa 06.06.2016 bolo zo strany žalovanej oznámené žalobcovi, že sa z pošty vrátila zásielka, ktorá bola posielaná žalobcovi a bola žalobcom "neprevzatá v odbernej lehote", pričom obsahom tejto zásielky bola predmetná Výpoveď z zmluvy o nájme nebytových priestorov a odvolanie splnomocnenia, pričom výpoveď bola priložená k e-mailu zo dňa 06.06.2016. Žalobca aj pripojil predmetnú výpoveď z nájmu k žalobe, a skutočnosť, že výpoveď sa dostala do jeho dispozície vyplýva aj zo skutočnosti, že listom právny zástupca žalobcu zo dňa 30.06.2016 adresovaným žalovanej, sa vyjadril v mene žalobcu k samotnej výpovedi. Z obsahu výpovede Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, odvolania plnej moci zo dňa 05.05.2010 a výzvy zo dňa 07.04.2016 mal nesporne preukázané, že žalovaná ako prenajímateľka predmetným listom zo dňa 07.04.2016 uzavretú Nájomnú zmluvu zo dňa 27.02.2009 v znení jej dodatkov vypovedala v zmysle Článku II., bod 3/ a bod 4/ Zmluvy o nájme zo dňa 07.02.2009 a v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. b), ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, nakoľko žalobca jej ku dňu 07.04.2016 neuhradil nájomné za obdobie - 01/2013, 02/2013, 08/2013 po 300 eur mesačne (t.j. 1200 eur), 08/2015 po 275 eur/mes., a nájomné za 01/2016, 03/2016 po 275 eur/mes., t.j. 550 eur, teda v celkovej sume 2025 eur. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke posúdil podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 3 ods. 1, 2, 3, 4, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 116/1990 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1, § 35 ods. 1, 3, § 39, § 40 ods. 1, 2, 4, § 126 ods. 1, § 580, § 581 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, avšak sú splnené predpoklady pre vyhovieť vzájomnej žalobe žalovanej. Poukázal na to, že podľa čl. II bod 1 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, zmluva sa uzatvára na dobu určitú na 10 rokov od 01.03.2009, podľa čl. II bod 3 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, zmluvné strany môžu zmluvu

vypovedať z dôvodov uvedených v § 9 ods. 2, 3 zák. č. 116/1990 Zb., pričom výpoveď musí byť písomná a doručená druhej strane, podľa čl. II bod 4 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, výpovedná lehota je trojmesačná a začína plynúť 1. deň nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede, podľa čl. III bod 2 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, v nájomnom nie je zahrnutá úhrada za dodávku elektriny, plynu a studenej vody, upratovanie spoločných priestorov, odvoz smetí a všetky ostatné služby spojené s užívaním predmetného nebytového priestoru. Nájomca sa zaväzuje uhrádzať poplatky za užívanie NP v plnej výške podľa zálohového predpisu za príslušný kalendárny mesiac tak, ako stanovil správca, a to do 25 dňa predchádzajúceho mesiaca, na účet správcu s variabilným symbolom VS: XXXXX na číslo účtu správcu : XXXXXXXXXXX/XXXX, podľa čl. IV bod 2 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, nájomca sa zaväzuje prenajaté priestory využívať na dohodnuté účely, užívať priestory len pre účely spoločnosti a neprenajať ich bez výslovného súhlasu prenajímateľa, hradiť náklady spojené s obvyklým udržiavaním, bez zbytočného odkladu oznámiť prenajímateľovi potrebu opráv, ktoré má vykonať prenajímateľ, v prípade nesplnenia tejto povinnosti je nájomca povinný uhradiť škodu, ktorá týmto vznikla a vykonávať kontrolu stavu prenajatých priestorov z hľadiska proti požiarnej prevencii a bezpečnosti práce. Podľa čl. IV bod 3 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009, akékoľvek opravy účelovej povahy vo vnútri užívaného priestoru zabezpečí nájomca na svoje náklady po predchádzajúcom písomnom súhlase prenajímateľa, podľa čl. III bod 4 Dodatku č. 2 zo dňa 21.11.2011, v nájomnom nie je zahrnutá úhrada za dodávku elektriny, plynu, vody, odvoz smetí upratovanie spoločných priestorov a všetky ostatné služby spojené s užívaním predmetného nebytového priestoru. Nájomca sa zaväzuje uhrádzať mesačne poplatky v plnej výške za priestor podľa zálohového predpisu od správcu nehnuteľnosti v termíne splatnosti, podľa čl. I bod. 1 Dodatku č. 3 zo dňa 28.11.2011, nájomné je splatné mesačne k 5. dňu príslušného mesiaca na účet prenajímateľa XXXXXXXXXXX/XXXX, podľa čl. I bod. 2 Dodatku č. 3 zo dňa 28.11.2011, v nájomnom nie je zahrnutá úhrada za dodávku elektriny, plynu, vody, odvoz smetí, upratovanie spoločných priestorov a všetky ostatné služby spojené s užívaním predmetného nebytového priestoru. Nájomca sa zaväzuje uhrádzať mesačne poplatky v plnej výške za priestor podľa zálohového predpisu od správcu nehnuteľnosti v termíne splatnosti a podľa čl. I bod. 3 Dodatku č. 3 zo dňa 28.11.2011, v prípade prenájmu nebytového priestoru nájomcom tretej osobe ku dňu 30. novembra 2011 sa výška mesačného nájomného v bode 1 mení a to na sumu 300 eur.

1.3. K otázke žalobcom uvedeného započítania pohľadávok uviedol, že základnou podmienkou započítania predmetných pohľadávok je, aby bola započítavaná pohľadávka platná, t.j. aby v čase úkonu započítania existovala a aby niektorý z účastníkov započítacieho úkonu urobil voči druhému účastníkovi prejav smerujúci k započítaniu, potom je možný zánik započítaním. V zmysle ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka započítanie je spôsobom zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka. Zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. Podmienkou započítania je, že ide o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky, a dlžník naopak (vzájomnosť pohľadávok). Plnenie musí byť rovnakého druhu a pohľadávky musia byť spôsobilé na započítanie. Pritom k započítaniu nedochádza automaticky, len čo sa pohľadávky stretli. Vyžaduje sa na to právny úkon niektorého z účastníkov záväzkového právneho vzťahu. Musí ísť o prejav adresovaný druhému účastníkovi, z ktorého je zrejmé, ktorá pohľadávka a v akom rozsahu sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Na započítanie, ako jednostranný právny úkon, sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítací prejav možno uplatniť po tom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu splatnosti pohľadávky, ktorá sa stala splatnou ako posledná. Vtedy dôjde k zániku pohľadávok v dôsledku započítania, a to v rozsahu, a akom sa navzájom kryjú. Ak je niektorá z nich vyššia, zaniká len do výšky započítavanej protipohľadávky (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 M Cdo 11/2008 zo dňa 26. mája 2010). Žalobca v predmetnom konaní nepreukázal existenciu svojich ním opísaných údajných pohľadávok, nepreukázal, že voči žalovanej vykonal prejav smerujúci k započítaniu svojich údajných pohľadávok a na otázku súdu do Zápisnice o pojednávaní konanom dňa 19.06.2017, či urobil v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 580, § 581 OZ) voči žalovanej do 07.04.2016 písomne započítací prejav a má k dispozícii takýto dôkaz uviedol cestou právneho zástupcu, že takýto doklad žalobca nemá a má e-mailovú komunikáciu. Žalobca tvrdil, že podľa tejto e-mailovej komunikácie došlo k započítaniu jeho údajnej pohľadávky titulom "výdavky za právne služby 800 eur", ktoré žalobca uhradil žalovanej dňa 21.09.2009, žalobcom uhradená suma vo výške 800 eur podľa vykonaného dokazovania nie je a nemôže byť pohľadávkou voči žalovanej; žalobca

nepredložil dôkaz, že by žalovanú žiadal o vrátenie uvedenej sumy titulom pôžičky a v akej lehote, a teda nešlo o plnenie zo strany žalobcu, ktoré by zakladalo jeho pohľadávku voči žalovanej, a teda žalobca nevykonal voči žalovanej žiadny prejav smerujúci k započítaniu pohľadávok, ako to predpokladá § 580 Občianskeho zákonníka (nebolo sporné že suma vo výške 800 eur bola vyplatená dňa 21.09.2009 a nárok na jej vrátenie je premlčaný a podľa citovaného ust. § 581 ods. 1 Občianskeho zákonníka započítať nemožno premlčané pohľadávky). Žalobca nájomné za 08/2013 vo výške 300 eur žalovanej neuhradil, jeho záväzok nezanikol započítaním. Komunikácia sporových strán prebiehala v minulosti prevažne len elektronicky, žalobca všetky svoje údajné "zápočty" údajných pohľadávok vykonal výučne elektronicky (a nikdy iným spôsobom) v presvedčení, že takáto forma "zápočtu" je v súlade s Občianskym zákonníkom. V danom prípade k započítaniu nedošlo, započítací prejav (kompenzačnú námietku) zo strany žalobcu bolo nutné adresovať žalovanej a obsahu tohto úkonu muselo byť zrejme najmä to, ktorá pohľadávka alebo viaceré pohľadávky sa uplatňujú na započítanie, v akej výške, proti ktorej pohľadávke žalobcu veriteľa. Kompenzačný prejav žalobcu by mohol byť úspešne urobený iba od toho okamihu, keď sa vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, stretli a boli spôsobilé na započítanie. Nakoľko právna úprava nepripúšťa započítanie jednostranným započítacím úkonom proti premlčaným pohľadávkam, v danom prípade právne účinky započítania nenastali. Poukázal tiež na to, že v zmysle uzavretej Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009 bol žalobca povinný uhrádzať dohodnuté nájomné, a to mesačne k 5. dňu príslušného mesiaca na bankový účet žalovanej. Žalobca uhradil dohodnuté nájomné nepravidelne, nedodržiaval dohodnutú splatnosť nájomného, resp. dohodnutý nájom neuhrádzal vôbec. Ku dňu 07.04.2016 evidovala žalovaná voči nemu pohľadávku v celkovej výške 2.025 eur, a to titulom neuhradeného nájomného za obdobie - 01/2013, 02/2013, 03/2013, 08/2013, 08/2015, 01/2016 03/2016. K neuhradenému nájomnému za 08/2015 vo výške 275 eur, žalobca tvrdí, že podľa e-mailovej komunikácie došlo k započítaniu jeho pohľadávky titulom "spoluúčasti na vyúčtovanom nedoplatku k decembru 2015 v sume 265 eur", žalobca predložil Vyúčtovaciu faktúru SPP zo dňa 05.05.2016 (nedoplatok vo výške 218,03 eur) a Dohodu o splátkach zo dňa 08.01.2016 (nedoplatok vo výške 833,92 eur), ale žiadne ustanovenie predmetnej nájomnej zmluvy v znení jej dodatkov neupravovalo povinnosť žalovanej podieľať sa na nákladoch súvisiacich so službami, t.j. na nákladoch za dodávku plynu, úhradu matematického rozdielu vo výške 10 eur medzi nájomným vo výške 275 eur a údajným nedoplatkom vo výške 265 eur. Žalobca e-mailom zo dňa 08.09.2015 oznámil žalovanej, že omylom uhradil nájomné na iné účty v banke a že "Keď sa mi vrátia omylom zaslané platby, doplatím Ti za august - teraz bohužiaľ v dôsledku omylu nemám dostatok financií." Žalobca nájomné za 08/2015 vo výške 275 eur žalovanej neuhradil, jeho záväzok nemohol zaniknúť ani započítaním. K neuhradenému nájomnému za 01/2016 vo výške 275 eur žalobca tvrdí, že podľa e-mailovej komunikácie došlo k započítaniu jeho pohľadávky titulom "opravy kotla 300,-eur". K žalobcom uhradenej oprave kotla za 300 eur v januári 2016 uviedol, že podľa zmluvy o nájme akékoľvek opravy mal zabezpečiť žalobca na svoje náklady a po predchádzajúcom písomnom súhlase žalovanej ako prenajímateľa (článok IV, bod 3. Zmluvy), t.j. akúkoľvek opravu mal zabezpečiť žalobca ako nájomca po predchádzajúcom písomnom súhlase prenajímateľa (žalovanej), pričom žalovaná žiadny súhlas žalobcovi neudelila a o oprave sa dozvedela až ex post. Žalobca teda nájomné za 08/2015 vo výške 275 eur žalovanej neuhradil, jeho záväzok nezanikol započítaním. K neuhradenému nájomnému za 03/2016 vo výške 275 eur žalobca tvrdí, že podľa e-mailovej komunikácie došlo k započítaniu jeho pohľadávky titulom "spoluúčasti na vyúčtovanom nedoplatku z 07.06.2016 v sume 106 eur". Žalobca však nepredložil dôkaz preukazujúci nedoplatok, a na pojednávaní konanom dňa 11.05.2017 uviedol, že sa malo jednať o nedoplatok za spotrebu elektrickej energie vo výške 212 eur, ale žiadne ustanovenie predmetnej nájomnej zmluvy neupravovalo povinnosť žalovanej podieľať sa na nákladoch súvisiacich so službami, t.j. na nákladoch za dodávku elektrickej energie, a k zániku nedošlo započítaním.

1.4. Podľa čl. II., bod 3. Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009 výpoveď musí byť daná písomne a doručená druhej strane. Písomná forma výpovede bola dodržaná (výpoveď je súčasťou súdneho spisu a bola založená žalobcom ako príloha k žalobe), žalovaná žalobcovi výpoveď z nájmu doručovala poštou na adresu C. X, J. (zásielka sa vrátila ako "neprevzatá v odbernej lehote" a e-mailom) t.j. bola dodržaná podmienka jej doručenia žalobcovi, a žalobca sa o nej riadne dozvedel (žalobou doručenou súdu dňa 29.07.2016 napadol neplatnosť výpovede). Žalovaná zaslala žalobcovi oscanovanú výpoveď vo forme e-mailu (čo nebolo medzi stranami sporu sporné a čo bol medzi stranami obvyklý spôsob komunikácie). Skutočnosť, že sa žalobca o výpovedi a jej obsahu dozvedel je preukázaná aj listom právneho zástupcu

žalobcu zo dňa 30.06.2016 adresovaným žalovanej, ktorým sa vyjadruje v mene žalobcu k samotnej výpovedi (ust. § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka - č. Rc 104/2008 - na doručenie zásielky obsahujúcej právny úkon, postačí ak sa zásielka obsahujúca takýto úkon ocitne vo sfére dispozície adresáta tým, že získa možnosť oboznámiť sa s jej obsahom), a teda žalovaná riadne, v súlade so zmluvou a cit. zákonom doručila žalobcovi výpoveď z nájmu zo dňa 07.04.2016 (čl. II., bod 3, 4 Zmluvy o nájme zo dňa 27.02.2009 v znení jej dodatkov, § 9 ods. 2, písmeno a) zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov). Výpovedná lehota v zmysle výpovede zo dňa 07.04.2016 bola 3 mesiace, nájom skončil dňom 31.07.2016. Žalobca nebytový priestor žalovanej neodovzdal, a žalobou spochybnil platnosť výpovede nájmu zo dňa 07.04.2016. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovanej o vypratanie nehnuteľnosti preto dospel k záveru, že nakoľko žalovaná dňa 07.04.2016 Zmluvu o nájme zo dňa 27.02.2009 v znení jej dodatkov riadne a v súlade s platnými právnymi predpismi vypovedala, a teda nájom nebytového priestoru skončil uplynutím 3-mesačnej výpovednej lehoty, pričom žalobca nebytový priestor žalovanej dobrovoľne neuvoľnil a neodovzdal, bolo preukázané, že vzájomná žaloba o vypratanie nehnuteľnosti - nebytového priestoru je dôvodná, keď podľa listu vlastníctva žalovaná je výlučná vlastníčka nebytového priestoru. K žalobcom vznesenej námietke premlčania poukázal na to, že predmetom tohto sporu je určenie, že nájomný vzťah medzi stranami sporu trvá a vzájomná žaloba o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti, a teda aj keď žalovaná listinnými dôkazmi - výpismi z jej bankového účtu vedeného v SLSP a.s. preukázala, že žalobca neuhradil nájomné za 01/2013, za 02/2013 a za 03/2016, ale je nesporné, že v tomto konaní žalovaná dlžnú sumu nájomného nežiada t.j. nežaluje a nie je predmetom tohto konania. Žalovaná ako prenajímateľ môže (mohla) písomne vypovedať nájomnú zmluvu, ak nájomca - žalobca o viac ako jeden mesiac meškal s platením nájomného bez ohľadu na plynutie lehoty na premlčanie (§ 9 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov) pričom nie je sporné, že žalobca nájomné za 01/2013, za 02/2013 a za 03/2013 žalovanej neuhradil, ale vzniesol námietku premlčania tohto nároku. Žalobca svoju povinnosť zaplatiť nájomné za mesiac 08/2013 vo výške 300,- eur nespĺnil, pričom podnájom spoločnosti Omega Plus, s.r.o. skončil dňa 31.08.2013. Na záver uviedol, že nakoľko bolo listinnými dôkazmi preukázané, že počas trvania nájomného vzťahu uhrádzal nájom nepravidelne, nedodržiaval dohodnutú splatnosť nájomného podľa nájomnej zmluvy (5. deň v mesiaci) a "započítaval" si rôzne nepreukázané platby. Žiadne ustanovenie nájomnej zmluvy neupravovalo povinnosť žalovanej podieľať sa na nákladoch súvisiacich so službami, t.j. dodávka elektrickej energie, plynu, vody, a pod. a náklady správy správcovskej spoločnosti. Žalobca ako nájomca predmetného nebytového priestoru mal ku dňu 07.04.2016 nedoplatok na nájomnom, a tento nedoplatok na nájomnom žalovanej ako prenajímateľovi neuhradil riadne a včas t.j. nájomné za 01/2013, za 02/2013, za 03/2016, za 08/2013, za 08/2015, za 01/2016 a za 03/2016 a žalovaná ako prenajímateľ, žalobcovi ako nájomcovi riadne, v súlade s platnými právnymi predpismi, doručila výpoveď zo dňa 07.04.2016. S poukazom na obsah žaloby a priložené listinné dôkazy a výsluchy strán sporu dospel k záveru, že žalovaná riadne, v súlade s platnými právnymi predpismi doručila predmetnú výpoveď zo dňa 07.04.2016 žalobcovi, a preto z uvedených dôvodov žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu vypratať predmetné nebytové priestory č. XX-X, nachádzajúce sa v J. na T. č. XX, zapísané na LV č. XXXX, k.ú. T. E., keď bolo listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaný mal ku dňu 07.04.2016 nedoplatok na nájomnom, keď žalovanej neuhradil riadne a včas nájomné za 01/2013, za 02/2013, za 03/2013, za 08/2013, za 08/2015, za 01/2016 a za 03/2016. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj "CSP") v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. septembra 2018 sp.zn. 8Co/272/2017, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

2.2. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol: "V preskúmanej veci sa správne súd prvej inštancie pre účely posúdenia dôvodnosti podanej žaloby o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nebytového priestoru zo dňa 7.4.2016, ako i vzájomnej žaloby o vypratanie predmetného nebytového priestoru, vykonal všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom sa v tomto smere

správne zameral predovšetkým na zistenie skutočností týkajúcich sa vzniku a existencie nedoplatkov žalobcu na nájomnom a v tej súvislosti aj na obsah nájomnej zmluvy a žalobcom tvrdené započítanie vzájomných pohľadávok sporových strán. Správne pritom, po náležitom vyhodnotení vykonaných dôkazov v súlade s ust. § 191 C.s.p., konštatoval, že žalobca neuhrádzal žalovanej v dohodnutej výške a lehote splatnosti nájomné, pričom za mesiace január, február a august 2013, august 2015, ako aj za január a marec 2016, mu vznikol nedoplatok na nájomnom celkovo v sume 2025 eur, ktorý existoval aj v čase, kedy mu bola doručená výpoveď z nájmu, keď žalobca v spore nepreukázal ani to, že by pohľadávka žalovanej voči nemu zanikla započítaním s jeho nárokov na zaplatenie časti nákladov na opravu kotla, prípadne, že by zanikla iným spôsobom. V tomto smere považuje odvolací súd skutkové zistenia súdu prvej inštancie za správne a v súlade s ust. § 383 C.s.p. z nich vychádzal aj v odvolacom konaní, keď vzhľadom na správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie neboli splnené podmienky na opakovanie vykonaných dôkazov ani doplnenie dokazovania odvolacím súdom (§ 384 C.s.p.).

6. Na základe dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci súd prvej inštancie posúdil spor správne i po právnej stránke, keď vychádzal z toho, že v konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok neplatnosť výpovede z nájmu zo dňa 7.4.2016, ako i z toho, že vzhľadom na platnosť výpovede z nájmu nájomný vzťah žalobcu zanikol, a predmetné nebytové priestory vo vlastníctve žalovanej je povinný vypratať, a teda podanej žalobe o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nie je možné vyhovieť a vzájomná žaloba o vypratanie je dôvodná, keď žalovaný dobrovoľne povinnosť vypratať nebytové priestory nespĺnil.

7. Nedôvodná a bez právneho významu je argumentácia žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne a vychádzal z nedostatočne ustáleného skutkového stavu veci, keď nevzal do úvahy skutočnosti týkajúce sa narušených osobných vzťahov medzi sporovými stranami, ktorí sú bývalými manželmi, pričom nezohľadnil, že skutočným dôvodom výpovede nie sú jeho údajné nedoplatky na nájomnom, ale skutočnosť, že sa žalovaná dozvedela o prevode jeho starorodičovského domu na spoločnosť, v ktorej je spoluvlastníčkou aj jeho súčasná partnerka a takýmto spôsobom má v úmysle ho "vytrestať", keďže sa cíti byť ukrátená, resp. mu žalobcovi vyčíta, že ukracuje svoje deti o dedičstvo. Súd prvej inštancie totiž správne na uvedené skutočnosti neprihliadal pri posudzovaní platnosti výpovede z nájmu, keď sú z hľadiska splnenia predpokladov jej platnosti irelevantné. Pohnútkou totiž nie je súčasťou vôle smerujúcej k uskutočneniu právneho úkonu, a preto sama o sebe neplatnosť právneho úkonu spôsobiť nemôže. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti namietal, že výkon práva žalovanej vypovedať zmluvu o nájme je s ohľadom na skutočné úmysly žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že bez ohľadu na mieru preukázania tvrdení žalobcu predloženými dôkazmi, je nesporné, že vzťahy medzi stranami sporu, ktoré sú bývalými manželmi sú narušené vzájomne, a za tohto stavu nemožno výkon práva vypovedať zmluvu o nájme za splnenia zmluvou i zákonom stanovených predpokladov zo strany žalovanej považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko odhliadnuc od toho, že hodnotenie správania žalovanej je v tomto prípade ovplyvnené subjektívnym, no najmä skresleným, vnímaním žalobcu akejkoľvek aktivity žalovanej v jeho neprospech, ako mimoriadne nežiaducej, možno konštatovať, že z obsahu vzájomnej komunikácie medzi stranami ani odvolací súd; zhodne so súdom prvej inštancie; nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za kvalifikované porušenie všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti a morálky, ktoré sú v súčasnej dobe v spoločnosti akceptované ako limity správania každého jedinca, inak povedané, nezistil také skutočnosti, ktoré by umožňovali vyhodnotenie správania žalovanej ako správania v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by mohlo mať za následok neplatnosť spornej výpovede z nájmu. Za takúto skutočnosť nemožno považovať ani to, že v minulosti žalovaná so žalobcom neskončila nájomný vzťah výpoveďou, hoci ani v tom čase riadne a včas neuhrádzal nájomné, nakoľko uvedené svedčí skôr o (dočasnej) zhovievavosti žalovanej k neplneniu povinností zo strany žalobcu, ktorú však nemožno od nikoho oprávnené očakávať bez časového obmedzenia.

8. Rovnako považuje odvolací súd za neopodstatnenú námietku žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie neprihliadol na to, že v spore predloženou e-mailovou komunikáciou riadne preukázal, že sa so žalovanou písomne dohodli na zmene zmluvy o nájme pokiaľ ide o otázku nákladov na opravy v nebytovom priestore. Z predložených e-mailov totiž nemožno vyvodit'; ako sa to snaží interpretovať

žalobca, že strany sa dohodli na zmene písomne uzavretej zmluvy. Odhliadnuc od skutočnosti, že takýto spôsob zmeny zmluvy neumožňuje dohoda strán, keď zmeny zmluvy sú možné iba písomne (a rešpektovanie tohto ustanovenia je zrejmé aj z uzavretých písomných dodatkov k zmluve), obsah e-mailov, ktorými mala byť podľa žalobcu zmluva zmenená takýto výklad neumožňujú. Obsah e-mailovej komunikácie strán sporu je totiž z hľadiska požiadaviek kladených na obsah právneho úkonu príliš stručný, nekonkrétny, nejasný a neumožňujúci presne zistiť obsah prejavu vôle, ktorý mal byť podľa žalobcu prejavovaný. Rovnako však; ako z toho správne vychádzal i súd prvej inštancie; v predmetných e-mailov nemožno bez pochybností vyvodit' ani vznik (ad hoc) záväzku žalovanej uhradiť polovicu nákladov na opravu kotla, nachádzajúceho sa v predmetnom nebytovom priestore; a preto ani v tomto smere argumentácia žalobcu v odvolaní nemôže obstáť.

9. Neopodstatnene tiež žalobca v odvolaní vytyka súdu prvej inštancie nesprávne posúdenie otázky ním tvrdeného započítania vzájomných pohľadávok sporových strán. Súd prvej inštancie totiž správne konštatoval, že jednoznačný právny úkon žalobcu spočívajúci v jednostrannom započítaní jeho pohľadávky proti pohľadávke žalovanej na nájomnom nebol v konaní preukázaný, keď v tomto smere žalobca žalovanej svoj riadny a dostatočne určitý prejav vôle smerujúci k započítaniu konkrétnych presne špecifikovaných vzájomných pohľadávok neadresoval, resp. nedoručil, a teda pohľadávky žalovanej z dlžného nájomného započítaním nezanikli. Pokiaľ žalobca v súvislosti s otázkou započítania poukázal na to, že medzi stranami sporu v minulosti bežne dochádzalo k započítaniu vzájomných pohľadávok, odvolací súd poukazuje na to, že táto okolnosť je za stavu, keď vo vzťahu k nárokom žalovanej na nájomné, ktorých neuspokojenie predstavuje dôvod výpovede, nebol započítací prejav preukázaný, bez významu.

10. Rovnako žalobca v podanom odvolaní nedôvodne vytyka súdu prvej inštancie nesprávne zohľadnenie otázky premlčania nárokov žalovanej na nájomné. Súd prvej inštancie totiž správne poukázal na to, že predmetom tohto sporu nie je zaplatenie nájomného, ale neplatnosť výpovede nájmu, a preto je otázka premlčania nájomného bez právneho významu. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že ani žalobca v spore nenamietal, že by boli premlčané všetky neuhradené platby nájomného, a preto je za stavu, keď dôvodom výpovede z nájmu bolo aj neuhradené nájomné za mesiace august 2015, ako aj za január a marec 2016, ktoré nepochybne nemohlo byť v čase výpovede z nájmu premlčané, otázka premlčania nájomného za rok 2013 z hľadiska platnosti výpovede z nájmu taktiež bez právneho významu.

11. Pokiaľ žalobca v odvolaní zdôraznil, že v čase doručenia výpovede z nájmu nemal vedomosť o akýchkoľvek nedoplatkoch na nájomnom, odvolací súd uvádza, že z hľadiska posúdenia platnosti výpovede nie je významná vedomosť o nedoplatkoch, avšak iba ich existencia, ktorá bola v konaní preukázaná. Táto argumentácia žalovaného, ktorý navyše vzhľadom na nepravidelné úhrady musel byť so vznikom nedoplatkov uzrozumený, tak rovnako nemôže obstáť.

12. S ohľadom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania správne vysporiadal s otázkou platnosti výpovede z nájmu zo dňa 7.4.2016, keď dospel k správne záveru, že v konaní neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok neplatnosť tohto právneho úkonu, a preto správne podanú žalobu zamietol, a súčasne vzájomnej žalobe žalovanej o vypratanie vyhovel, nakoľko žalobca predmetný nebytový priestor č. XX - X, nachádzajúci sa na X. podlaží, vchod T. XX v J. vo vlastníctve žalovanej dobrovoľne nevypratol.

13. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 C.s.p., a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ako i nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP spočíva na takom riešení právnej otázky odvolacím súdom, ktoré zakladá odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu i rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o ním podanej žalobe o určení vlastníckeho práva nebytového priestoru.

3.1. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP uviedol, že v konaní došlo k zásadnej vade (excesu) absolútnym nezohľadnením dôkaznej situácie. Rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie vykazuje množstvo znakov svojvoľnosti a arbitrárnosti (pre zjavný rozpor s platným právom, vrátane ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky, ignorujúc právnu vedu, listinné dôkazy, výpovedí svedkov), čím sa porušuje princíp právnej istoty a právo žalobcu na spravodlivý proces. Vo viacerých podstatných častiach rozhodnutie vyznieva výrazne zmätočne, rozporuplne, iracionálne, hrubým spôsobom porušuje základné právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Napriek vykonanému rozsiahlemu dokazovaniu súd nebral do úvahy skutočnosti podstatné pre rozhodnutie veci, mnohé dôkazy predložené žalobcom doslova odignoroval, s argumentáciou žalobcu sa dokonca vôbec nevysporiadal a následne vec nesprávne právne posúdil. Postup súdu dovolateľ označil za prísne formalistický a odporujúci základnému právu na súdnu ochranu a právu na spravodlivé súdne konanie.

3.2. Za prísne formalistický prístup dovolateľ označil spôsob, akým súd posúdil prejav vôle žalovanej z e-mailovej komunikácie majúcej podľa názoru dovolateľa zmenu niektorých ustanovení zmluvy o nájme nebytových priestorov, ďalej aj „zmluva“ (najmä spôsob úhrady nájomného a služieb s tým spojených). Žalobca preukázal, že k zmene zmluvy o nájme došlo v písomnej forme v zmysle § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka a čl. V ods. 2 zmluvy. Predložením e-mailovej komunikácie žalobcom bolo preukázané, že žalovaná dobrovoľne súhlasila s tým, že sa bude finančne spolupodieľať na nákladoch súvisiacich s úhradou za služby spojené s užívaním nebytových priestorov. Žalovaná akceptovala návrh finančnej participácie na nedoplatku za plyn vyúčtovaný vo výške 1 060,11 € v decembri 2015. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil dlžné nájomné i zánik záväzku žalobcu uhradiť žalovanej nájomné za mesiac august 2015 (pohľadávka žalobcu 265 €) započítaním vzájomných pohľadávok (pohľadávka žalovanej za plyn), keď skonštatoval, že k započítaniu nedošlo.

3.3. Žalobca predložil výpoveď z podnájmu i e-mail z 9. júla 2013 adresovaný žalovanej, v ktorom ju informuje o skončení podnájmu v júli 2013, čo je v priamom rozpore so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca má povinnosť zaplatiť nájomné za mesiac august 2013 vo výške 300 €; rozhodnutie je zmätočné a arbitrárne. Súd nesprávne právne posúdil započítanie nájomného za január 2016 s opravou kotla 300 €, súd dospel k nesprávnemu zisteniu, že žalovaná opravu kotla neodsúhlasila, opak vyplýva z predloženej e-mailovej komunikácie z 8. decembra 2015, kde žalobca so žalovanou riešil aj spolufinancovanie opravy kotla.

3.4. Za nesprávne právne posúdenie dovolateľ považoval aj posúdenie jeho námietky premlčania vypovedať zmluvu žalovanou, podľa názoru dovolateľa sa súd s touto námietkou nijako v odôvodnení nevysporiadal. Odvolací súd neprihliadal na e-mailovú komunikáciu, akceptoval ju len u žalovanej (zaslanie výpovede z nájmu žalovanou). Podľa názoru dovolateľa opierajúceho sa o e-mailovú komunikáciu zo 17. marca 2016, ktorou došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok, žalovaná je dlžníčkou žalobcu, lebo jej záväzok voči žalobcovi je vyšší ako jej údajná pohľadávka na nájomnom. Žalovaná dala žalobcovi výpoveď z nájmu, hoci vedela, že je žalobcovi dlžná, súdy aj túto skutočnosť a dôkazy odignorovali.

4. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ v podstate skonštatoval, že podpísanie „nájomnej zmluvy“ bolo formálnou záležitosťou, ktorá bola potrebná napríklad na doloženie sídla spoločnosti žalobcu, pre úrady, v skutočnosti išlo o užívanie nebytového priestoru v spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej, každého v jednej polovici, na základe dohody, podľa ktorej žalobca zafinancuje kúpu nebytového priestoru, ktorý bude zapísaný na meno žalovanej. Žalobca celé roky neplatil prakticky žiadne nájomné, ako spoluvlastník priestoru uhrádzal len náklady spojené s užívaním priestoru, uhrádzal 50 % dane z nehnuteľnosti, 50 % nákladov na opravu, nájomné uhrádzané

podnájomníkom bolo rozdelené medzi žalobcu a žalovanú presne na polovicu, čo súdu preukázal i e-mailovou komunikáciou. Súdom nariadené vypratanie nebytového priestoru pripravilo žalobcu fakticky o jeho užívanie ako spoluvlastníka. Predmetná zmluva v skutočnosti upravovala vzťah medzi spoluvlastníkmi a nešlo o bežný komerčný nájom žalobcom, súd musel pochopiť danú situáciu, okolnosti a podstatu veci. Z dokazovania muselo byť súdu viac ako zrejmé, že v tomto prípade ide len o formálnu nájomnú zmluvu (zmluvu o nájme nebytového priestoru) uzatvorenú medzi manželmi. Žalobca sa pred súdmi domáhal, aby nebola predmetná zmluva posudzovaná podľa názvu, ale na základe skutočného vzťahu strán, na základe skutočného využívania nebytového priestoru počas celých rokov jeho trvania. V skutočnosti nešlo o výpoveď z nájmu, ale o zrušenie užívania spoluvlastníckeho priestoru spoluvlastníkom, čo je neprípustné. V ďalšom dovolateľ poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (Nález ÚS 26/2010) zdôrazňujúci to, že povinnosťou všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď to účastník konania výslovne namieta (I. ÚS 532/2016) uvádzajúc, že súdy sú povinné poskytovať spravodlivosť v materiálnom ponímaní a nemôžu postupovať pri rozhodovaní prísne formálne, (IV. ÚS 192/08) konštatujúc, prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru znamená porušenie základných práv, (Nález ÚS ČR IV. ÚS 1735/07) vysvetľujúc, že spravodlivosť je kritérium ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako nesúladne s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných ustanovení (I. ÚS 118/2013), že ochrana ohrozených a lebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (čl. 2 základných princípov CSP).

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutia súdov považuje za správne. Navrhla podané dovolanie zamietnuť ako nedôvodné. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrval na argumentácii uvedenej v dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba ako neprípustné odmietnuť.

7. Najvyšší súd ustálene zotrváva na závere, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

7.2. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7.3. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9.2. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Dovolateľ predovšetkým namieta pochybenia súdov v procese hodnotenia dôkazov jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach majúciach dopad na úplné a správne zistenie a ustálenie skutkových podkladov pre prijatie správneho rozhodnutia, najmä vo vzťahu k predloženej e-mailovej komunikácii a jej dopadu na zmenu obsahu zmluvy o nájme nebytových priestorov, o spolupodieľaní sa žalovanej na nákladoch spojených s užívaním nebytového priestoru a služieb s tým spojených, existencie dlžného nájomného, či existencie započítateľných pohľadávok.

10.1. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení, nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom ani po prijatí súčasne platných a účinných procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia odvolacieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012, 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, 9 Cdo 118/2020). Uvedené vyplýva predovšetkým z tej skutočnosti, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie odvolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). Po preskúmaní postupu odvolacieho i prvoinštančného súdu dovolací súd nezistil, že by tento trpel prípadmi závažných deficitov, akými sú opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod., prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neutržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

10.2. Judikatúra definuje hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom každý dôkaz

hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo.

11. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP ďalej namietal nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozsudkov nižších súdov.

11.1. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

11.2. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). Dovolací súd nezistil opodstatnenosť tvrdenia dovolateľa o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie.

11.3. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo jeho arbitrárnosťou.

11.4. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadili a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu sporu. Prijaté rozhodnutie, že žalobe o neplatnosti výpovede žalovanej zo zmluvy o nájme nebytového priestoru a že nájomný vzťah k nebytovému priestoru trvá nebolo možné vyhovieť a naopak, že protinávru žalovanej na vypratanie nebytových priestorov žalobcu bolo potrebné vyhovieť, súdy dostatočne, zrozumiteľne i primerane právne zdôvodnili (porovnaj vyššie body 1 až 3 tohto rozhodnutia) pritom vychádzali z toho, že žalovaná ako vlastníčka nebytového priestoru, tento písomnou zmluvou dala do nájmu žalobcovi, ktorú účinne vypovedala; správnosťou prijatých právnych záverov sa dovolací súd nezaoberal, pretože riešenie právnych otázok sa spája za splnenia ďalších zákonných podmienok s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, nezodpovedá však dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 CSP, ktorý zakladajú len taxatívne definované vady zmätočnosti, medzi ktoré otázky správnosti výkladu práva, jeho interpretácie alebo subsumpcie právna doktrína ale ani súdna prax nezaraďuje.

11.5. Z týchto dôvodov najvyšší súd nezdieľa názor dovolateľa o arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu. Len samotné spochybňovanie správnosti takmer každého skutkového zistenia alebo vyhodnotenia len vybraných a nie súhrne všetkých vykonaných dôkazov súdom, ako i rozsiahla polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z každého možného aspektu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci formuláciami navodzujúcimi stav nepredstaviteľného, totálneho zlyhania, nie len významovo ale ani v zhode s realitou tohto prípadu nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP. Dôvodom je i fakt, že dovolateľ na jednej strane tvrdí, že je spoluvlastníkom nebytového priestoru spolu so žalovanou a preto nedošlo k uzavretiu zmluvy o jeho nájme, ale k tzv. nepomenovanej zmluve o nájme, resp. k dohode o užívaní veci medzi spoluvlastníkmi, na druhej strane sa však sám žalobou domáha určenia, že nájomný vzťah k nebytovému priestoru na základe uzavretej písomnej zmluvy o nájme nebytového priestoru trvá a že výpoveď z tejto zmluvy daná žalovanou je neplatná, čo je nekonzistentná argumentácia. Pokiaľ žalobca bez zmeny žaloby uvádza v tomto spore zmenené skutkové okolnosti (spochybňujúc vlastníctvo nebytového priestoru žalovanej a s tým spojených vzájomných práv a povinností žalobcu a žalovanej), súd viazaný podanou žalobou na č.l. 1-3 spisu [založenou na opísaní

rozhodujúcich skutkových okolností o tom, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu zmluvy o nájme nebytového priestoru, ktorú žalobca pripojil k žalobe a v zmysle ktorej (jej článku I. bodu 1.) je žalovaná ako prenajímateľka výlučnou vlastníčkou nebytového priestoru a že žalovaná práve túto zmluvu vypovedala neoprávnene] na tieto iné skutkové tvrdenia stojace mimo rámca sporu o určenie práva nebol povinný prihliadať; uvedené neplatí pre protinávrh (spor) žalovanej o vypratanie nebytového priestoru, kde sa žalobca mohol brániť spôsobom, aký sám uzná za vhodný, teda aj tvrdením, že sporiace sa strany sú spoluvlastníkmi nebytového priestoru, čo však odporuje ním podanej žalobe o určenie že nájomný vzťah k nebytovému priestoru trvá a o určenie neplatnosti výpovede z tohto nájomného vzťahu.

11.6. Dovolateľ svojou argumentáciou spochybňoval správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom snažiac sa dovolaciemu súdu ponúknuť vlastnú interpretáciu skutkového deja a naňho vzťahujúce sa správne, spravodlivé a zákonu zodpovedajúce posúdenie veci tak, ako to vníma dovolateľ, neuvedomujúc si pritom, že aj v prípade jej opodstatnenosti by to zakladalo nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladalo by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, viď konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

12. Na preukázanie opodstatnenosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ poukázal, že rozsudky nižších súdov sú založené na nesprávnych právnych záveroch, uviedol v čom tieto považuje za nesprávne a ako mala byť vec súdmi správne posúdená, zároveň v tejto súvislosti konštatoval porušenie niektorých ústavných princípov i zásad, na ktorých stojí CSP s odvolaním sa na rozhodnutia ústavného súdu.

13. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

14. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

15. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

16. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť však o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by naopak bola vyriešená správne, súdy (alebo prinajmenšom ten z nich, ktorý rozhodol v druhej inštancii) by nevyhnutne rozhodli inak - teda spôsobom pre dovolateľa priaznivejším. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí

odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

17. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

17.1. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

17.2. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018 a 1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

17.3. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

17.4. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru) či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ neuvedie, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie, čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrčiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

18. V danom prípade sa dovolateľ v dovolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, neoznačil však ani jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by v zmysle právnych záverov

najvyššieho súdu vyjadrených v judikáte R 71/2018 bolo možné zaradiť do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila v závere, že samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

19. Dovolací súd ďalej konštatuje, že dovolateľ nezadefinoval žiadnu právnu otázku, preto ju ani nemohol vymedziť tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 432 ods. 2 CSP. Nepostačuje uviesť v čom vidí nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, že tento prípadne postupoval formálne, nedbal na materiálnu ochranu práv, nerešpektoval právne zásady a princípy, bolo potrebné, aby v tomto kontexte formuloval právnu otázku, ozrejmil v čom práve takto položená otázka a jej zodpovedanie má vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, označil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, vysvetlil jej odklon a ponúkol ako má byť táto otázka správne riešená. V predmetnej veci tak dovolateľ nepostupoval.

20. V prejednávanej veci tak žalobca v dovolaní spôsobom zodpovedajúcim vyššie uvedeným kritériám (vyplývajúcim z § 431 až § 435 CSP) neuviedol, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

21. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol z časti podľa § 447 písm. c/ CSP z dôvodu jeho neprípustnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a z časti podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

22. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo 72/2020, 9Cdo 184/2020).

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal ich náhradu, pretože výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalobca (§ 256 ods. 1 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.